

KATEHEZA ZA JANUAR 2026

BOG JE ZVEST IN NJEGOVE OBLJUBE SO ZANESLJIVE

BOŽJA BESEDA:

Heb 11.33-34 Ti so po veri premagovali kraljestva, ravnali pravično, prejeli obljube. Levom so gobce zaprli, silo ognja so pogasili, ušli so rezilu meča, iz slabotnosti so postali močni, okrepili so se v boju in v beg so pognali tuje trume.

OZNANILO:

Vera je zaupanje Bogu. Čim bolje ga poznamo, tem bolj mu zaupamo. Osebo se spozna v odnosu.

Bog je zvest, vedno zvest!

Izpolnjuje vse, kar obljubi. Vedno!

Bog je vedno brezpogojno zvest. On se ne spreminja. On je vedno in samo ljubezen.

Naša človeška zvestoba pa je v neprestanem vstajanju po padcih, v neprestanem začenjanju, v neprestanem spreobračanju.

Mi imamo izkušnjo, da je velikokrat precejšen razkorak med tem, kar rečemo in tem kar živimo. Pri bogu ni razlike med besedo in njeno uresničitvijo. On je Beseda. On ustvarja z besedo. Kar Bog reče, to se tudi zgodi.

V začetku novega leta imamo čudovito priložnost, da se ponovno odločimo, da bomo živeli iz zaupanja v Božjo zvestobo. Ne v zanašanju na lastne moči, ker so te veliko premajhne, da bi lahko živeli iz njih. Temelj našega življenja je zvesti Bog. On je trdna skala, na kateri je edino smiselno graditi življenje. Samo on neomajno zdrži v vseh preizkušnjah. Vse ostalo se prej kot slej podere...

ČE HOČEMO V RESNICI ŽIVETI IZ BOŽJI OBLJUB IN RASTI V ZAUPANJU V BOGA, POTEM GA MORAMO VEDNO BOLJ SPOZNAVATI. ZAUPAMO SAMO TISTEMU, KI GA POZNAME!

Kako spoznavati Boga?!

- Stvari spoznavamo tako, da ji preučujemo, opisujemo, merimo, tehtamo, ...

- Osebe pa lahko spoznamo samo tako, da smo z njimi v odnosu. In ker je Bog oseba v najvišjem pomenu besede in hkrati najbolj skrivnostna oseba, je potrebno nenehno živeti v odnosu z njim in mu pustiti, da se nam sam razodeva, da nam sam »pripoveduje« o sebi... Preko stvarstva, ki je za nas skavte posebej čudovita knjiga, po kateri nam Gospod govori o sebi. Preko Svetega pisma. Preko zakramentov in občestva Cerkve. Preko vsakega človeka. Preko vseh dogodkov življenja.

Naša temeljna naloga je, da iščemo! Boga, resnico o sebi in drugih, prave poti v življenju, odgovore na življenjske izzive...

Tomaš Špidlik v knjižici Ali poznaš Očeta? (Župnijski urad Ljubljana – Dravljje, Ljubljana 1999, 17 – 18) piše: »Spoznanje osebnega Boga je onstran spoznanja stvari - Ne tako dolgo tega je ruski teolog Pavel Florenski zelo poudarjal to razlikovanje: razliko med spoznanjem stvari in spoznanjem oseb. V teh dveh primerih si je treba izbrati precej različno izhodišče. Da bi spoznali stvari, izhajamo iz kartezijanskega načela o jasni in razločni misli <idea>, o objektivni razvidnosti. Tega, kar smo videli z lastnimi očmi, ne moremo zanikati. Na enak način to, kar je gotovo, na matematičen način tvori veljaven temelj za nadaljnja razmišljanja. Iz tega sledijo logično zanesljivi sklepi. Vendar tako ne moremo nadaljevati v neskončnost. Če nato želimo vedeti več, postanejo pojmi manj zanesljivi, negotovi in nazadnje se oblikujejo samo verjetne teorije. Znanost si ne upa iti tako daleč. Ustavlja se pri tem, kar je gotovo. Gradi, kot pravi Dostojevski, kristalno palačo, polno lepih stvari, v kateri pa ne sme biti skrivnosti in torej oseb.

In res, kateri koli človek, ki ga srečamo, ostaja za nas skrivnost. Nikoli ne moremo reči, da smo ga jasno in gotovo spoznali. Kako naj se mu potem približamo? Florenski postavi tri stopnje približevanja. Prvi je ta, da mu zaupamo, da je to

zaupanje nekako slepo, ne gradi na gotovosti in morebiti tudi tvega (Credo quia absurdum). Druga stopnja se kmalu razvije. Človek, ki mu zaupamo, se prične razodevati, pripovedovati nam priče o sebi in mi ga pričenjamo razumeti. Zadovoljni smo torej, ker smo mu verjeli, in upamo, da ga bomo nato razumeli še bolj (Credo ut intelligam). Ko preteče določeno bolj ali manj dolgo obdobje, moremo celo reči, da nam ga uspe zelo dobro razumeti (Intelligo quia credo). Takšno medsebojno razumevanje raste, denimo, v družini, kjer obstaja medsebojno zaupanje, ljubezen in vsakodnevni stik. Osebe se razumejo, ker se ljubijo.

Ker je nebeški Oče Oseba par excellence, se mu približujemo na podoben način: pričnemo mu zaupati, z njim ohranjamo pogost stik v molitvi. Iz tega vztrajnega stika se rodi ljubezen do Boga in občudovanje njegovih skrivnosti, ki se razodevajo v duši.

Če se je v začetku vera v Boga zdela skok v temo, se nazadnje izkaže kot življenje in luč vsakega človeka, ki pride na svet (prim. Jn 1,3sl.).«

7 preprostih načinov, kako svoj vsakdanjik živeti z Bogom

Fotografija:
MANDY GODBEHEAR | Shutterstock

[Karen Hutch](#) - objavljeno 01/10/25

Imeti Boga v mislih v vsakodnevni rutini spremeni vse. Tukaj je sedem preprostih stvari, ki jih lahko naredite od trenutka, ko se zbudite, do noči

Na to, kar se zgodi v našem vsakdanjem življenju, imamo le omejen vpliv. Obstaja pa ena stvar, ki jo lahko vedno naredimo, ne glede na okoliščine: živimo svoj dan v Božji navzočnosti.

Ta navada bo korenito spremenila, kako doživljamo svoj dan in kako se odzivamo na dogodke. Ko se spomnimo, da je Bog vedno z nami, da nas ljubi in želi za nas najboljše, bomo dogodke dneva sprejemali s hvaležnostjo, mirom in zaupanjem – tudi ko so za nas težki.

Tukaj je nekaj preprostih stvari, ki jih lahko vključimo v svojo dnevno rutino, da bomo imeli Boga vedno v mislih in poznavali blagoslove vsakega dne.

1 Jutranja in večerna molitev

Pozdrav in molitev k Bogu ob prebujanju spremeni naš dan, prav tako pa je pomemben čas zanj, ko se dan končuje. Lahko se mu zahvalimo za nov dan in blagoslove, ki smo jih prejeli. Začeti in končati dan z Bogom pomeni, da svoje življenje zasidramo na skalo našega odrešenja (Ps 62,6–7).

2 Uporaba blagoslovljene vode

Priporočljivo je, da imamo doma blagoslovljeno vodo. Z njo lahko redno pokropimo svoj dom in ob tem prosimo Gospoda za blagoslov. Z njo se lahko pokrižamo tudi ob odhodu ali prihodu domov.

Blagoslovljeno vodo lahko nosimo s seboj – v torbici, avtu, v službi ali na potovanju. Majhne plastenke blagoslovljene vode so pogosto na voljo v cerkvah ali v trgovinah z verskimi izdelki.

3 Ogrlica s križem, zapestnica ali drugi zakramentali

Blagoslovljen križec, škapulir, sveta medaljica ali zapestnica z verskim pomenom. Ti predmeti niso čarobni talismani, ki nas varujejo, ne glede na naše življenje. So pa opomniki naše vere, Božjih obljub in naših obveznosti do njega ter priprošnje svetnikov. Pomagajo nam ohranjati živo vero, nas spodbujajo k molitvi in izražajo našo katoliško identiteto.

Rožni venec, ki ga nosimo s seboj, nas spomni, da ga tudi molimo. Če ga pustimo v predalu, je lažje pozabiti nanj.

4 Molitev pred jedjo

Pred vsakim obrokom si vzemimo trenutek za kratko molitev in zahvalo Bogu za hrano na naši mizi. Tako bomo gojili hvaležnost in postali bolj velikodušni pri deljenju hrane s prijatelji in pomoči potrebnimi.

5 Pokrižajmo se, ko gremo mimo cerkve

V preteklosti so se ljudje, ko so šli mimo cerkve, pokrižali, da bi pozdravili Jezusa v tabernaklju. Moški so si ob tem celo sneli klobuk ali kapo v znak spoštovanja.

Sčasoma je ta navada utonila v pozabo, a jo lahko obudimo! Kadarkoli naredimo znamenje križa, se posvetimo, izročimo Gospodu.

6 Obisk Najsvetejšega

Naši dnevi so polni obveznosti, toda nekaj minut pred Najsvetejšim bi moralo imeti pomembno mesto v našem urniku.

Če imamo cerkev blizu službe ali na poti, se lahko ustavimo pri Jezusu med odmorom ali po poti v službo oziroma iz nje.

Kadarkoli imamo priložnost, da obiščemo Jezusa v cerkvi ali kapeli, je ne izpustimo! Bog nas vedno pričakuje z odprtimi rokami.

7 Molitev na poti

Ko sedemo v avto, se lahko obrnemo k Jezusu in Mariji ali angelom varuhom, da nas spremljajo na poti. Ne glede na to, ali potujemo sami ali z drugimi, z avtom ali javnim prevozom, je čas na poti dobra priložnost, da prosimo za Božjo zaščito in mir.

Ti preprosti in pomenljivi koraki nam lahko pomagajo krepiti vero in prepoznavati številne blagoslove, ki jih ima Bog pripravljene za nas – celo sredi vsakdanjika.

Prispevek je nastal po izvirniku, ki ga je objavila [ameriška izdaja Aleteie](#).

AKTIVNOST OZ. SPODBUDA:

Bog je zvest in njegove obljube so zanesljive.
--

V naši drugačnosti se razlikuje tudi naš odnos do nebeškega Očeta. Primer: morda se komu zdi hecno omeniti jutranje in večerne molitve in jih vnesti v naš vsakdan, ker sam takšne pogovore z Bogom že vrsto let ohranja.

Nekomu drugemu pa odpira srce in ga prebuja ter opominja, da si je potrebno vzeti čas za odnos in je jutranji/večerni pogovor (molitev) z Bogom, prvi korak, da zahrepenimo po nekaj več.

Torej, naj se vsak vpraša, kako bo v tem letu iskal Boga? Naj bodo koraki majhni (a konkretni in v zaupanju), da bodo spodbudili k poglobljenemu odnosu z Bogom.